

**Όπτασία
εξαίσια.**

Κι' ό Φασουλής ό φουκαρής,
πούπαθε ξαναμόραμα,
έξισταται μεστός χορής
και βλέπει θεϊον δράμα.

Μέσα σ' άμέτρητα δεινά και σέ φρικτάς βασάνους
είδε πώς ήλθαν Βούλγαροι και' στάς Ιοστεφάνους.
"Όλη του Γένους ή ψυχή
έπέταξ' έλευθέρα,
και μιá μεγάλ' έποδοχή
τους έγιν' έδώ πέρα.

Κοπήσατε, τους έλεγαν, σ' έμψ τους έλευθέρους,
καλώς' στα τά πουλάκια μας, καλώς' στα τά χροσά μας,
κοπήσατε να γνωρίσατε τους φίλους σας τους γέρους,
μá και τόν Έθνικόφρονα, τόν Μπαή, τόν Πασά μας.

Σημαίνουνε καμπαναριά
και στεφανόν ή λευθεριά
νέας προόδου θρέμματα.

Τροχίζουν τά μαχαίρια των,
και μέσ' από τά χέρια των
στάζουν' δικά μας αίματα,

Κόσμος φρενίρης προχωρεί
μέ νικητάς Βουλγάρους,
σάν κι' άλλοτε δεν τους θαρρεί
αιμογαρείς βαζβάρους,
οί δέ Σωτήρες έξαλλοι, κρατούντες δάφνης κλάνα,
τους πάν και' στην' Ακρόπολι να' δούν τόν Παρθενώνα

Ἡ συντροφιά τοῦ Στεφανῆ
 μὲ λόγισμα, μὲ νάζι,
 καὶ μ' ἔρωτα πρωτοφανῆ
 ὅτ' ὁ Βούλγαρο φωνάζει:
 σφίξε μας ὄσο κι ὀσφικτὰ κι' ἀδελφικὰ μ' πορέστis,
 σφίξε μας νὰ συγφίξουμε τὰς μεταξὺ μας σχέσεις.

Ὁ Βουλγαρία, τῶν Ρωμηῶν τὸν ἔρωτα τραγοῦδα,
 ἔμεις ἐκουτουλήσαμε πολλαῖς φοραῖς μὲ τὰστρα,
 κι' εἶναι καιρὸς νὰ δοξασθῆ κι' ἡ προσφιλὴς Ἀρκοῦδα,
 πάρτε καὶ τὴν Ἀκρόπολι μὲ τὰλλα μας τὰ κάστρα.

Κι' ὁ Γούναρης τοὺς ὀμιλεῖ
 μὲ μιὰ περισσὶα χάρι,
 καὶ τοὺς ξαναπαρκαλεῖ
 νὰ στείλουνε σιτάρι.

Κομητατζήδων συρφετὸς
 μ' ἀκτίνας λούζεται φωτὸς
 ιδέας ἀνσπέρου.

Καὶ μ' ἓνα κλέος ἀγλαὸν
 προσεύχεται καὶ ὁ τὸν ναὸν
 τῆς Νίκης τῆς Ἀπτέρου.

Ἐπερπατοῦσαν εὐσταλεῖς
 οἱ Πρῶσοι τῆς Ἀνατολῆς,
 κι' Ἐλαμπαν τὰ καλπάκια τ' αὐτῶν, Ἐλαμπαν καὶ τὰ κράνη,
 κι' ὁ τῶν Πατρῶν περικυλτὸς
 τοὺς ἐβεβαίωνε ρητῶς
 ἐνθέρμους Ἐθνικὸφρονας καὶ τοῦτους πῶς θὰ κἀνη.

Μὰ τοὺς Βουλγάρους ἔβλεπε καὶ τοῦ Διὸς ἡ κόρη
 κι' ἐκτόπα σ' τὴν ἀσπίδα τῆς τὸ πάγχρονσόν τῆς δόρυ,
 ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν εἶχε πιάσει τρέλλα
 καὶ σ' τῆς σοφίας τὴν Θεὰν περιχαρῆς ἐγέλλα.

Τέλασε κι' ὁ Πατριάρχης μὲ τὸν Ρήγα τῶν Φερῶν,
 ποὺ σὲ τοῦτον τὸν καιρὸν
 ἦσαν τύσον λυπημένοι,
 κι' ἔρωτοῦσαν νύκτα μ' ἔρα
 πῶς δὲν φθάνουν κι' ἐδὼ πέρα
 φίλοι μας ἀγαπημένοι.

Κατεβαίνουν ἐν πομπῇ
 καὶ νικῶν ἀναλαμπῇ
 καὶ φωναῖς κηφηναρζοῦ.

Κι' ἓνας γέρος φύλαξ δεῖχνει
 σὲ Ρωμηοὺς καὶ ἔθνους ἴχνη
 ἀβροτάτου ποδαριοῦ.

(Τοιοῦτος θεὸς ὄνειρος
 ὁτ' ὁ Φασουλὴν ἐφάνη,
 ποῦναι Ρωμηὸς παμπόνηρος
 καὶ φαμφαρῶνος πάνυ.)

Εἰς μίαν ἑξοστασιν φρενῶν ὁ κακομοίρης ἦτο
 κι' ἐξύπνησε κι' ἐφώνησε γιὰ τὴν Ἀρκοῦδα ζήτω.)